

การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบ
การเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนร่อนคำ

DEVELOPING BASIC MOVEMENT SKILLS IN PLAYING TABLE TENNIS USING
THE SIMPSON'S PRACTICAL SKILLS INSTRUCTION MODEL TOGETHER WITH
THE NINE GRID EXERCISES OF 7TH GRADE STUDENTS IN RONGKHAM
SCHOOL

นิรมล พลลาภ และ พรชัย ผาดไธสง

มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด และ มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

Niramon Ponlap and Phornchai Phardthaisong

Roi Et Rajabhat University and Roi Et Rajabhat University

Corresponding Author E-mail : Jasmineecat2301@gmail.com

(วันที่รับบทความ : กรกฎาคม 22, 2566 ; วันแก้ไขบทความ : สิงหาคม 3, 2566 ; วันตอบรับบทความ : สิงหาคม 8, 2566)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และ 2) เปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ร่วมกับแบบฝึกตารางเก้าช่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนร่อนคำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาภาคเหนือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น จำนวน 40 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) การจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.19/91.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้
- 2) นักเรียนมีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว, การเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส, รูปแบบการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน, แบบฝึกตาราง 9 ช่อง, โรงเรียนร่อนคำ

Abstract

This research aims to 1) develop a learning management that promotes basic movement skills in playing table tennis by using the Simpson's practical skills instruction model together with the nine grid exercises of 7TH grade students to be effective according to criteria 75/75 and 2) comparing with a basic movement skills in playing table tennis of 7TH grade students after receiving the learning management by using the Simpson's practical skills instruction model together with the nine grid exercises with 75 percent. The samples were the 7TH grade students of Rongkham school, the Kalasin Secondary Educational Service Area Office in semester 1, academic year 2023, 1 classroom,

totaling 40 students, obtained by cluster random sampling. The tools used to collect data consisted of learning management lesson plans, and the measurement of basic movement abilities in playing table tennis. The statistics used in data analysis were percentage, mean, standard deviation and t-test.

The results of this research show that :

1) Learning management that promotes basic movement skills in playing table tennis by using the Simpson's practical skills instruction model together with the nine grid exercises of 7TH grade students to be effective according to 78.19/91.75 which is higher than the predetermined criteria.

2) Students have basic movement skills in playing table tennis after learning management using the the Simpson's practical skills instruction model together with the nine grid exercises is higher than the specified criteria of 75 percent, with a statistical significance at the .05 level.

Keywords : Developing Basic Movement Skills, Playing Table Tennis, Simpson's Practical Skills Instruction Model, Nine Grid Exercises, Rongkham School

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 หมวดที่ 1 บททั่วไปความมุ่งหมายและหลักการ ในหมวดที่ 6 “การจัดการศึกษา” ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542 : 1) ซึ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาตินั้นได้เชื่อมโยงสู่หลักสูตรการศึกษา การศึกษาทางด้านพลศึกษาได้มีบทบาทความสำคัญ และเป็นวิชาที่สามารถพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ขึ้น พลศึกษาเป็นการส่งเสริมกิจกรรมทางกายให้กับเด็ก และเยาวชน มีการเคลื่อนไหวร่างกายที่มากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้วิชาพลศึกษา จึงมีความสำคัญเทียบเท่ากับวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรการเรียนการสอน โดยเฉพาะการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ยิ่งกว่านั้นวิชาพลศึกษาได้ถูกบรรจุในสาระและมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ฉบับปรับปรุง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560ก : 22-31) ซึ่งจุดประสงค์ของการเรียนวิชาพลศึกษาในหลักสูตร เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาคนทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้วิชาพลศึกษาได้ถูกบรรจุเข้าเป็นหลักสูตรหนึ่งของการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา ตลอดจนจนถึงระดับอุดมศึกษา จนถึงปัจจุบัน อีกทั้งกีฬาเทเบิลเทนนิสได้กำหนดไว้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬาไทยและกีฬาสากล มาตรฐาน พ 3.1 ม.1/1, ม.1/2 พ 3.2 ม.1/1, ม.1/2 สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค พ 4.1 ม.1/4 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560ก : 22-31) จากการศึกษา การรายงานผลการประเมินการทดสอบสมรรถภาพทางกาย ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2563-2565 ในรายวิชาพลศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โรงเรียนร่องคำ ผลปรากฏว่า ปีการศึกษา 2563 มีสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 64.35 ด้านความเร็ว 67.98 ปีการศึกษา 2564 สมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 68.76 ด้านความเร็ว 70.82 และปีการศึกษา 2565 มีสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 70.97 ด้านความเร็ว 72.77 โดย 3 ปีซ้อนหลังรวมกัน ด้านความคล่องแคล่วว่องไวคิดเป็นร้อยละ 68.02 ด้านความเร็วรวมกันคิดเป็นร้อยละ 70.52 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐานตามที่โรงเรียนร่องคำได้กำหนดไว้ร้อยละ 75 (โรงเรียนร่องคำ, 2565 : 49)

จากประสบการณ์การเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเทเบิลเทนนิส และครูผู้สอนรายวิชาเทเบิลเทนนิส ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ปัญหาการเล่นเทเบิลเทนนิสของนักเรียนส่วนใหญ่เกิดมาจากการที่นักเรียนขาดการเคลื่อนไหวที่มีประสิทธิภาพ ไม่สามารถเคลื่อนที่ หรือสโตร์เข้าไปรับลูกเทเบิลเทนนิสได้ หรือตีได้ทันท่วงที เพราะนักเรียนขาดทักษะในการเคลื่อนไหวพื้นฐาน อันได้แก่ ความคล่องแคล่วว่องไว และความเร็ว ซึ่งทักษะเหล่านี้จะต้องมีการ

เคลื่อนไหว และเปลี่ยนทิศทางในการตีลูกเทเบิลเทนนิสอยู่ตลอดเวลา ผู้วิจัยจึงมีความต้องการที่จะพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน เพื่อให้นักเรียนให้เกิดความคล่องตัวในการเคลื่อนไหวร่างกายมากขึ้น และทำให้นักเรียนใช้ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งกิตติภูมิ บริสุทธิ์ และเพียรชัย คำวงศ์, (2555 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวินิจฉัยเรื่อง การฝึกความคล่องแคล่วว่องไวต่อการทดสอบตารางเก้าช่องในนักกีฬาเทเบิลเทนนิส ผลการวิจัยพบว่า ผลของการก้าวต้นกลุ่มทดลองเร็วกว่ากลุ่มควบคุม การศึกษาในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การฝึกความคล่องแคล่วว่องไวไม่มีผลทำให้จำนวนของการก้าวต้น ด้วยการทดสอบตารางเก้าช่องดีขึ้น ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ร่วมกับการฝึกทักษะด้านกีฬาเทเบิลเทนนิสได้ นอกจากนี้ วีรวัฒน์ มะโนวรรณ, (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการฝึกรูปแบบการก้าวเท้าเก้าจตุรัส และรูปแบบการก้าวเท้าสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนที่มีต่อความสามารถของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส กลุ่มตัวอย่าง คือ นักกีฬาเทเบิลเทนนิส โรงเรียนกีฬาจังหวัดลำปาง อายุระหว่าง 12-18 ปี จำนวน 29 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คน ดังนี้ กลุ่มควบคุม ได้รับการฝึกทักษะเทเบิลเทนนิสตามปกติ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกรูปแบบการก้าวเท้าเก้าจตุรัสและแบบฝึกทักษะเทเบิลเทนนิส กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการฝึกรูปแบบการก้าวเท้าสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน และแบบฝึกทักษะเทเบิลเทนนิสเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สรุปได้ว่า การฝึกการก้าวเท้าของ นักกีฬาเทเบิลเทนนิสด้วยการฝึกรูปแบบการก้าวเท้าสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนสามารถเพิ่มความสามารถของนักกีฬาเทเบิลเทนนิสได้ดีที่สุด รองลงมาคือการฝึกรูปแบบการก้าวเท้าเก้าจตุรัส

ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน (Fundamental Movement Skill, FMS) เป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การมีทักษะการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันในรูปแบบต่าง ๆ ที่มีประสิทธิภาพในอนาคตต่อไปข้างหน้า การออกกำลังกายหรือการมีกิจกรรมทางกายต่าง ๆ เพื่อสุขภาพ และเพื่อความสนุกสนาน ในขณะที่เดียวกันทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานยังเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญ ในการนำบุคคลให้มีความรู้ในการเล่นกีฬา การผสมผสานความหลากหลายของกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้เด็กมีสมรรถภาพทางกาย และทักษะการเคลื่อนไหวที่ดีด้วย ในขณะที่ความต้องการที่จะส่งเสริมการออกกำลังกายในวัยเรียน นั้นเป็นสิ่งที่สำคัญ (Worasak Pianchob, 1980) แต่จากการวิจัยที่ผ่านมาพบว่า การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน เป็นหนึ่งในหลักสูตรพลศึกษาที่สำคัญในโรงเรียนหลาย ๆ แห่งเมื่อเด็กอยู่ในวัยที่เหมาะสมต่อการ ได้รับการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในวัยเด็ก ซึ่งทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในวัยเด็กนั้นพบว่า เกี่ยวข้องกับความมุ่งมั่นตลอดชีวิต

รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) ระบุว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกายในการทำงานที่มีความซับซ้อน และต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลายส่วนการทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่วความเชี่ยวชาญชำนาญ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็วความแม่นยำ ความเร็วหรือความราบรื่นในการจัดการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวหรือการประสานงานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่างดี มีความถูกต้องและมีความชำนาญ และผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบผู้เรียนจะสามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว ชำนาญในสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และความอดทนให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย (ทศนา แคมมณี, 2550 : 243-244) สอดคล้องกับผลการวิจัยของธัชพนธ์ สรภูมิ และเหมมิญญ์ ธนปัทม์มีมณี (2562 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานประกอบแนวคิดของซิมป์สันเพื่อเสริมสร้างทักษะปฏิบัติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การวัดมลติเมตร สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานประกอบแนวคิดของซิมป์สันเพื่อเสริมสร้างทักษะปฏิบัติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการวัดมลติเมตร มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.20/94.00 นักศึกษามีทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 89.22 นักศึกษาทักษะปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 90.10 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษามีความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีการฝึกตารางเก้าช่องของเจริญ กระบวนรัตน์ (2548 : 19-168) ตารางเก้าช่องคือเครื่องมือที่ถูกคิดขึ้นในเบื้องต้น เพื่อใช้นำไปสู่การพัฒนาปฏิสัมพันธ์ ในการเรียนรู้และการรับรู้สั่งงานของสมอง ช่วยประสานความสัมพันธ์ระหว่างระบบประสาท กล้ามเนื้อเพื่อกระตุ้นและพัฒนาปฏิกิริยาความเร็ว ในการปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหว ความรวดเร็วในการคิดและการตัดสินใจให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นการพัฒนาสมองทั้งซีกซ้ายซีกขวาควบคู่กันไป ด้วยการอาศัยรูปแบบการเคลื่อนไหวที่เป็นพื้นฐานเบื้องต้นของมนุษย์เป็นหลัก นำไปสู่การกำหนดวิธีการ และหลักการในการปฏิบัติแต่ละขั้นตอนอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ โดยเริ่มจากรูปแบบการเคลื่อนไหวที่ง่ายไปยาก และพัฒนาการเคลื่อนไหวจากช้าไปสู่การเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว หลากหลายรูปแบบและหลากหลายทิศทางมากยิ่งขึ้น ซึ่งรูปแบบการฝึกตารางเก้าช่อง มีทั้งหมด 9 รูปแบบในการฝึก แบบที่ 1 ก้าวขึ้น-ลง แบบที่ 2 ก้าวออกด้านข้าง แบบที่ 3 กระโดดเป็นรูปกากบาท แบบที่ 4 ก้าวเป็นรูปสามเหลี่ยมข้าวหลามตัด แบบที่ 5 ก้าวทแยงมุมแบบไขว้ แบบที่ 6 ก้าวทแยงมุมแบบรัศมีดาว แบบที่ 7 ก้าวเฉียงเป็นรูปตัว V แบบที่ 8 ก้าวสามเหลี่ยม แบบที่ 9 ก้าวซิดสามเหลี่ยมซ้อน

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนร่องคำ เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง กับเกณฑ์ร้อยละ 75

สมมติฐานการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ หรือสูงกว่าเกณฑ์ 75/75
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตารางเก้าช่อง มีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนร่องคำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาฯ มัธยมศึกษาภาคสกลนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 9 ห้องเรียน จำนวน 351 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนร่องคำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาฯ มัธยมศึกษาภาคสกลนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น (Independent Variable) ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 9 แผน โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา สัปดาห์ที่ 9 สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง

2. แบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบวัดทักษะปฏิบัติ ได้แก่ แบบวัดทักษะด้านความคล่องแคล่วว่องไว และแบบวัดทักษะด้านความเร็ว

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้ 1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในรายวิชาพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อวิเคราะห์สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด เป้าหมายของการจัดการเรียนการสอน และแนวการจัดกิจกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2) กำหนดขอบเขตสาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด หน่วยงานเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ เพื่อนำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ในการส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน 3) ศึกษา รูปแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จากเอกสารการพัฒนาแผนการ จัดการเรียนรู้ จากแนวคิดของพรชัย ผาดโสง (2560) 4) จัดทำโครงสร้างของแผนการจัดการเรียนรู้ ให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้ที่นำมาทำการวิจัย 5) สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง จำนวน 9 แผนการจัดการเรียนรู้ 6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องแล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ 7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน 8) ผู้เชี่ยวชาญ ประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแบบประเมิน ซึ่งแบบประเมินมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งมี 5 ระดับ และ 9) นำคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยแล้วแปลความหมาย

2. แบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีลักษณะเป็นแบบบันทึกผลจากการสังเกตที่ชี้วัดทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬา ซึ่งใช้ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยให้ผู้เรียนแสดงการปฏิบัติออกมาตามทักษะที่กำหนด เทียบจากเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric) ที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้ 1) ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง 2560) และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อวิเคราะห์สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ 2) กำหนดขอบเขตสาระการเรียนรู้จากหน่วยงานเรียนรู้ที่ 3) ทักษะพื้นฐานที่นำไปสู่การพัฒนาทักษะการเล่นกีฬา และหน่วยงานเรียนรู้ที่ 4) สมรรถภาพทางกายและสมรรถภาพทางกลไก สาระที่ 3 พ 3.1 ม.1/1 , ม.1/2 พ 3.2 ม.1/2 , ม.1/3 สาระที่ 4 พ 4.1 ม.1/4 เพื่อสร้างแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 3) ศึกษาเทคนิควิธีการสร้างแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส 4) จัดทำโครงสร้างของแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส 5) จัดทำแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแบบวัดทักษะของกรมพลศึกษา จำนวน 2 ทักษะ ได้แก่ แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายด้านความเร็ว และด้านความคล่องแคล่วว่องไว 6) นำแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง และแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ 7) แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม และประเมินความสอดคล้อง ระหว่างแบบวัดทักษะ

การเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 8) ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องเพื่อตรวจสอบว่าข้อคำถามกับจุดประสงค์ สอดคล้องกันหรือไม่ 9) วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.60–1.00 และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ 10) นำแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนร่องคำ จำนวน 40 คน เพื่อนำแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) ใช้สูตร KR-20 (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 96) 11) นำแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 ทักษะ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ระยะเวลาในการทดลองเป็นเวลา สัปดาห์ที่ 9 สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 18 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้จำนวน 9 แผน

ขั้นเตรียม

1) ผู้วิจัยได้เตรียมกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนร่องคำ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาพหุสัณฐาน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 40 คน

2) ชี้แจงรายละเอียดแนวทางการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตารางเก้าช่อง

ขั้นดำเนินการทดลอง

1) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จนครบ 9 แผนการจัดการเรียนรู้

2) ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้นักเรียนทำใบงาน ทำแบบทดสอบหลังเรียน และฝึกทักษะปฏิบัติของตามแนวทางแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วตรวจให้คะแนน

3) ทำการวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส หลังเรียนแล้วประเมินทักษะ

4) นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาคุณภาพเครื่องมือ

1) วิเคราะห์หาความเหมาะสมการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2) วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่ 1.00 ของแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3) วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก (p) อยู่ระหว่าง 0.45–0.70 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.40–0.80 ของแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4) วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น KR-20 ของแบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

1) วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตรการคำนวณหาประสิทธิภาพ ของกระบวนการ E1/E2

2) วิเคราะห์แบบวัดทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใช้สถิติ t-test แบบ One sample t-test

ผลการวิจัย

1. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ผลปรากฏผลดังตารางที่ 1 ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

กระบวนการ/ผลลัพธ์	N	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E ₁)	40	105	82.10	2.25	78.19
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)	40	10	9.18	0.68	91.75
E ₁ / E ₂ เท่ากับ 78.19/91.75					

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.19/91.75 ซึ่งมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ปรากฏผลตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 75

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ร้อยละ 75	\bar{X}	S.D.	df.	t	Sig.
หลังเรียน	40	10	7.50	9.18	0.68	39	6.407*	0.00

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง มีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการเล่นกีฬาเทเบิลเทนนิส มีคะแนนการจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 78.19/91.75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ที่ปรากฏผลเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ผ่านกระบวนการสร้างอย่างเป็นระบบและวิธีการที่เหมาะสมตามแนวคิดของพรชัย ผาดโสง (2560) ได้ให้ความหมายแผนการจัดการเรียนรู้ว่า เป็นกระบวนการนำหลักสูตรสถานศึกษาไปสู่การจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนโดยผู้สอนดำเนินการอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร มีการวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษา การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้ และจัดทำกำหนดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาไปสู่การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560ก : 22-31) หลักสูตรสถานศึกษา อีกทั้งได้รับการตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผ่านการตรวจและประเมิน ความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ ความเหมาะสมของข้อความที่ใช้ เครื่องมือที่ใช้วัด และประเมินผลจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญไปหาค่าเฉลี่ย และความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ก่อนที่จะนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง อีกทั้งผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง เพื่อเป็นการพัฒนาด้านทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน ซึ่งทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานนั้น เป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การมีทักษะการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันในรูปแบบต่าง ๆ การเคลื่อนไหวร่างกายแบบอยู่กับที่ แบบเคลื่อนที่ รวมไปถึงการเล่นกีฬา และกีฬาต่าง ๆ ซึ่งการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ

การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน มีข้อดีหลายประการ เช่น ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ พัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน พัฒนาให้กล้ามเนื้อแข็งแรง พัฒนาความสามารถอย่างเต็มที่ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการกระทำ และได้ลงมือปฏิบัติจริง สามารถบูรณาการรวมกับการเรียนในกีฬาชนิดอื่น ๆ ได้ ซึ่งการที่ผู้เรียนมีการทักษะเคลื่อนไหวพื้นฐานที่ดีนั้นส่งผลให้มีสมรรถภาพทางกายที่ดีขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับภาณุมาศ หอมกลิ่น (2559 : 57) ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นฟุตบอล โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานการเล่นฟุตบอล โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 75.22/74.72 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของนฤเดช วีระสุข (2563 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการฝึกตาราง 9 ช่องที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไวของนักศึกษาชมรมกีฬาคาบัดไทย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยความคล่องแคล่วว่องไว หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4 หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 และหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยความคล่องแคล่วว่องไวก่อนการฝึก ภายหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 4, 6 และ 8 ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง มีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน หลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่ากิจกรรมการจัดการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้มีลำดับขั้นตอนการสอนที่ชัดเจนผู้วิจัยได้นำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 7 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ ขั้นที่ 2 ขั้นการเตรียมความพร้อม ขั้นที่ 3 ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำ ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างสมบูรณ์แบบ 6 ขั้นการปรับปรุง/ประยุกต์ ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม (Simpson, 1972) มุ่งเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วม ได้ลงมือปฏิบัติจริง ช่วยส่งเสริมและพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานด้านความเร็ว และความคล่องแคล่วว่องไวที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับเนตรทราย พัฒนพงษ์ (2560 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้โปรแกรมการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวในการยิงประตูฟุตบอลโดยประยุกต์ใช้แนวคิดการพัฒนาด้านทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการทำแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรวางแผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีหลายขั้นตอน จำเป็นต้องใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม

1.2 การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน ควรมีปฏิสัมพันธ์กันเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ค้นคว้าด้วยตนเอง แลกเปลี่ยนความรู้

1.3 ผลของการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ผลการฝึกการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกตาราง 9 ช่อง เป็นทักษะที่สามารถพัฒนาความเร็ว และความคล่องแคล่วว่องไวได้ดี จึงควรนำไปประยุกต์ใช้กับนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ

1.4 ครูพลศึกษาอาจนำ แบบฝึกในงานวิจัยนี้ไปใช้กับนักเรียนเพื่อพัฒนาการเคลื่อนไหวพื้นฐานในด้านความเร็ว และความคล่องแคล่วว่องไวของนักเรียน ในการเรียนรู้หรือฝึกฝนกีฬาอื่น ๆ ได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลการฝึกตาราง 9 ช่องต่อกีฬาประเภทอื่นที่อาศัยความเร็ว และคล่องแคล่วว่องไวในการเคลื่อนที่

2.2 ควรมีการศึกษาผลการฝึกตาราง 9 ช่องควบคู่กับโปรแกรมการฝึกอื่น ๆ เพื่อศึกษาผลของการฝึกความเร็ว และความคล่องแคล่วว่องไว

2.3 ควรศึกษาผลการฝึกการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ที่มีต่อสมรรถภาพทางด้านอื่น ๆ เช่น ความเร็ว กำลัง ความแข็งแรง ปฏิบัติตอบสนอง

2.4 ควรศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับแบบฝึกอื่น ๆ เพื่อให้เกิดองค์ความรู้รูปแบบใหม่

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2)

พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.

_____. (2560). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษา**

(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กิตติภูมิ บริสุทธิ์ และเพียรชัย คำวงษ์. (2555). ผลของการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวต่อการทดสอบตาราง 9 ช่อง
ในนักกีฬาเทเบิลเทนนิส. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เจริญ กระบวนรัตน์. (2548). **ความเป็นมาของตารางเก้าช่องกับการพัฒนาตนเอง.** กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ทีศนา แคมมณี. (2550). **ศาสตร์การสอน.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ธัชพนธ์ สรภูมิ และเหมณีณัฐ ธนปัทม์มีมณี. (2562). การจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานประกอบแนวคิดของ
ซิมพ์สัน เพื่อเสริมสร้างทักษะปฏิบัติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การวัดมัลติมิเตอร์ สำหรับนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,**
13 (2), 149-160.

นฤเดช วีระสุข (2563) **ผลของการฝึกตาราง 9 ช่องที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไวของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยการกีฬา
แห่งชาติ วิทยาเขตสุพรรณบุรี.

เนตรทราย พัฒนพงษ์. (2560). **ผลการใช้โปรแกรมการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวในการยิงประตูฟุตบอลโดย
ประยุกต์ใช้แนวคิดการพัฒนาด้านทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.**
วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

พรชัย ผาดโรสง. (2560). **การพัฒนาหลักสูตร.** นครราชสีมา : โฟโต้บู๊คคอตเน็ต.

ภาณุมาศ หอมกลิ่น. (2559). **การพัฒนาทักษะพื้นฐานการเล่นฟุตบอลโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติครั้งที่ 3 ก้าวสู่ศวรรษที่ 2
บูรณาการงานวิจัยใช้องค์ความรู้สู่ความยั่งยืน.** วิทยาลัยนครราชสีมา.

โรงเรียนร่องคำ. (2565). **คู่มือการจัดทำแผนปฏิบัติการ ประจำปีการศึกษา 2565.** งานแผนงาน โรงเรียนร่องคำ
อำเภอร่องคำ จังหวัดกาฬสินธุ์.

วีรวัดน์ มะโนวรรณ. (2550). **ผลของการฝึกรูปแบบการก้าวเท้าเก้าอี้จตุรัส และรูปแบบการก้าวเท้าสี่เหลี่ยมขนม
เปียกปูนที่มีต่อความสามารถของนักกีฬาเทเบิลเทนนิส.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Simpson, E. J. (1972). **The classification of educational objectives in the psychomotor domain.**
Washington DC : Gryphon House.

Worasak Pianchob. (1980). **Principles and Methods of Teaching Physical Education.** Bangkok :
Thai Wattana Panich.